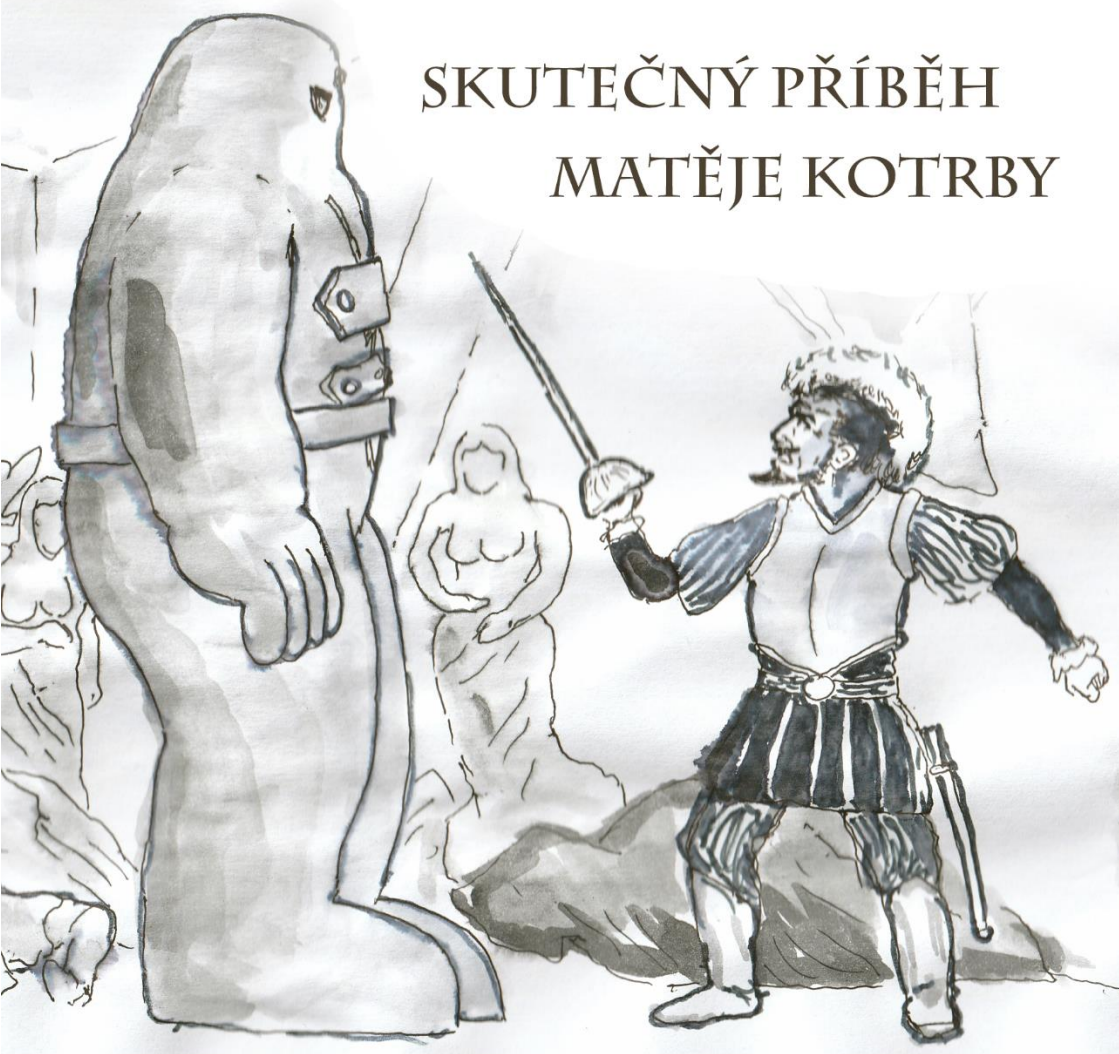

RADIM WEBER

RUDOLFŮV PEKAŘ

SKUTEČNÝ PŘÍBĚH
MATĚJE KOTRBY

RADIM WEBER

RUDOLFŮV PEKAŘ

ANEB

SKUTEČNÝ PŘÍBĚH MATĚJE KOTRBY

ÚVOD

Šestkrát týdně, brzy po ránu, objíždím na kole město Dobříš, abych roznesl denní tisk čtenářům novin a časopisů. S některými abonenty se znám osobně. V letních měsících rozvážím noviny i do chatové oblasti zvané Na Vlašce. V červenci a v srpnu odebírá Mladou frontu Dnes jakýsi pan Kotrba. Občas ho vídám, jak ráno zalévá zahrádku na své chatě. Pozdravíme se, pan Kotrba poděkuje za noviny a to je vše. Jinak se neznáme.

Jednou jsem si zašel do hospůdky zvané U rybáře. Seděl jsem u stolu a popíjel pivo. Do sálu po chvíli přišel pan Kotrba. Svou robustní postavou a hustými černými vlasy mi někoho připomínal.

Pan Kotrba pozdravil a zeptal se, zda si může přisednout. Přikývl jsem. Číšník donesl hostovi gulášovou polévku a v košíku několik rohlíků. Pan Kotrba se na ně podezřívavě podíval a řekl: „Moc čerstvě nevypadají.“

„Ale polévku tu mají dobrou,“ odpověděl jsem.

Pan Kotrba se zakousl do rohlíku a řekl: „Na soli nešetřili, mouka je zdrclá. Rohlíky jsou jako gumové.“

„Já mám rád slané rohlíky,“ odpověděl jsem.

„Obzvláště dobře vypečené, že?“ řekl s úsměvem pan Kotrba.

V té chvíli se mi rozsvítilo v hlavě. Jistě, pekař Matěj Kotrba a i můj přisedící byl podobný panu Werichovi.

„Vidíte, to mě nenapadlo, že se vlastně jmenujete stejně jako pekař z těch filmů Císařův pekař a Pekařův císař.“

„A ještě něco vám řeknu,“ pokračoval pan Kotrba. „Jmenuji se Matěj a byl jsem pekař. Teď však si již užívám penze. Od mládí jsem pracoval v pekárně U Odkolků ve Vysočanech. Když tam tu pekárnu zrušili, přešel jsem do Jinonic. Takovéhle rohlíky jsme však nepekli.“

Povídám: „Když už jsem zmínil ten film, řeknu vám, že jsem kdysi někde četl, jak v době Rudolfa II žil na Starém městě pekař, který měl na tehdejší dobu nevídané technicky vymoženosti. Například měl pece vytápěné párou.“

„Mohl by to být nějaký můj předek. Co vím od svého otce, který byl také pekař, toto řemeslo se dědí v našem rodě již od nepaměti,“ pokračoval pan Kotrba a pojídal polévku.

„To je zajímavé,“ odpověděl jsem.

Pan Kotrba dojedl polévku, snědl dva rohlíky, které nebyly obzvláště vypečené, a zavolal si číšníka, že si dá ještě pivo. Já jsem se však chystal k odchodu, a proto jsem se s mým spolustolovníkem rozloučil a zaplatil u pípy.

Cestou domu jsem přemýšlel o slovech pana Kotrby a cítil jsem, že kolem mne poletuje múza historie Kleió. Ještě mne nepolíbila, ale určitě se na to chystala. Slova dobříšského chataře mně ležela v hlavě. Napsat o dvou mužích stejného rodu, stejného jména, které dělí propast více než čtyř století, mne inspirovalo. To téma jsem nechal ještě pár dní uzrát. Avšak jednoho dne jsem již pocítil vlahý polibek múzy na čelo. Rozhodnuto. Zasedl jsem k notebooku a ve svých myšlenkách dal slovo dvěma generacím rodu Kotrbů.

VYPRÁVÍ MATĚJ KOTRBA, potomek slavného pekaře.

„Je to již víc jak dvacet let. Bylo mi ten den čtyřiačtyřicet let. Není to žádné kulaté výročí, proto jsem nepočítal s nějakou větší oslavou. Skončila mě směna v pekárně a já jsem se chystal na cestu domů z práce. Jenomže znáte to. Chlapi.